

Allemaal vrouwenkul

Flauwekul zo zou je deze column kunnen typeren, maar niets is wat het lijkt. Ik zie vooral mannelijke managers en bestuurders die zich hysterisch gedragen. Statistisch verantwoord? Er zijn gewoon meer mannelijke managers en dat houden ze geloof ik ook graag in stand.

Verongelijkt, met managementtaal doordrenkt, vol testosteron en hyperventilerend in vergaderingen aanwezig. Mannen die zich grosso modo met genoeg verkneuteren aan zichzelf aangedaan managementleed. Vrouwen zijn veel pragmatischer... Carina Hilders, Diana Monissen, Marjolein de Jong, Jolande Sap, Paulien Meurs, Josette Fijnman, Marian Kaljouw, Toosje Valkenburg en Anna van Poucke zijn topvrouwen met een grote impact op de zorg. Hoe dat komt? Wellicht omdat ze baringspijn hebben doorstaan en wij mannen al janken bij een griepje.

Dan toch maar liever kijken naar de kijkcijferhit "Denkend aan Holland" met Andre van Duin en Janny van der Heyden... 1,7 miljoen kijkers. De cameraman op het bootje moet zich in allerlei bochten hebben gewrongen om alle lelijkheid niet op de camera te krijgen. Er wordt niets in gezegd. Dus heerlijk. Het lijkt gemaakt voor mensen met altijd dezelfde prak op het bord. Maar nee, het gaat over ons. Even geen gesprek over dure medicijnen, wachtlijsten en het inkomen van een zorgbestuurder. Jan Slagter begrijpt beter dan John de Mol dat we deze zomer massaal het zwarte gat verkiezen. Na het zomerreces begint het weer, want dan hebben we weer behoefte aan dappere dokters, bestuurders en politici... Wat zou ik dan graag zien dat de eerder genoemde dames een alternatieve paragraaf zorg voor het kabinet schrijven. Niet twee pagina's politiek embryonaal gewauwel over medisch ethische kwesties. Het framen van dit soort issues maakt mij duidelijk dat de urgentie van de echte zorgvraagstukken politiek verweesd zijn. Want ieder jaar stijgen, ongeacht de kleur van het kabinet, de zorgkosten substantieel. Volgend jaar wellicht meer dan 100 miljard. Volgens Hugo de Jonge kunnen we van de drie miljard die de aanleg van de Noord-Zuidlijn in Amsterdam heeft gekost, twee weken zorg leveren.

Maar zorg en politiek zijn een gevaarlijk mengsel. Het gevecht om de beste plek op de apenrots in Den Haag speelt altijd. Of vrouwen eenmaal aan de bestuurderstafel echt anders zijn, zou ik eens aan Dick Swaab moeten vragen. Duidelijker is het standpunt van Minister de Jonge die stelt dat de zorg bezwijkt onder de marktwerking. Er moet meer samenwerking en minder tegenwerking komen. Het klinkt zalvend... als Haarlemmerolie. Je kan het ook anders zien.

Huisartsen, apothekers en de meeste specialisten zitten door het stelsel allemaal in de verleiding van productie. Dat komt omdat de zorg in de kern publiek privaat georganiseerd is. Al het fulmineren ten spijt, hoofdlijnen akkoorden zijn het nieuwe budgetteren. De stemmingsmakers van de SP ronken over de zorg of ze met de OV-fiets op het circuit van Zandvoort willen racen. Het is ter overdenking of er een positieve relatie bestaat tussen geld verdienen aan zorg... en het steevast hoog scoren in welke ranglijst dan ook. Haal de Wlz uit de VWS-begroting, dan zijn de zorgkosten Europees gezien heel behoorlijk. Deze week had ik het over dit standpunt tijdens een Derde Kamer Diner. Het waren vooralnog de mannen... ze keken mij allen wat meewarig aan. Ik hoorde ze allemaal denken... vrouwenkul.